

Ragnarök

Där är den. Farkosten täcker hela mitt synfält med sin dominerande, skrotiga figur. Jämfört med den, känns folkmassan mikroskopisk. Reklamen för resan var väldigt enkel, och ingenstans gjordes det klart hur farkosten egentligen ser ut, men det behövdes inte, tack vare det låga priset. Att notera om folkmassan är att inte ett enda barn syns till. Samtidigt skulle inte jag heller ta med ett barn på denna resa.

Dörren öppnas av sig själv.

Tre steg in och det känns redan som om jag har tappat bort mig. Korridorer, ställningar, dörrar och maskiner går hit, dit och hit igen. Sällskapet är ängsligt, men finner snabbt skyltarna till baren. De som inte tar första chansen att dricka, distraheras istället av restauranger, span, vattenrutschkanor eller kön till taxfree. Det är en väldigt udda farkost. Mellan varje modern snabbmatsrestaurang med led-lampor och automatiserade arbetare finns maskiner, rör, rost, sot, och alldeles för lite säkerhetsutrustning. Planet Hamburgare, med sin kurviga, släta design står i stark kontrast mot vad som ser ut som någon sorts automatiserad smedja, som producerar något sorts metallföremål, som sedan försvinner in i djungeln av maskiner, den ena rostigare än den andra. Jag går på halvdana metallställningar, ser de som redan hunnit bli fulla ränna förbi och hör dånet av farkosten i nästan två timmar, innan jag hittar min hytt. Det luktar illa. Inte väldigt illa, men tillräckligt illa. Hytten är liten. Två stora rostiga rör korsar rummet och ser till att man enbart kan ligga ned i sängen utan att slå i huvudet. Vattnet i kranen är långsamt, lite för ljummet, men duger för ett glas. Rummets design är onekligen gjord för att locka en till att lämna det, och jag gör just det.

Ytterligare två timmar av att gå över, under, emellan och genom skeppets maskiner passerar innan jag hittar vad jag letat efter. I den bakre delen av däck 8 finner jag en bänk med utsikt över sanden. Den är placerad så långt in i industri-djungeln att inte ens musiken från nattklubben hörs. Jag sätter mig ned, lättad över att äntligen få ro. Jag låter mig smekas av vindens drag genom luckan i skeppet, och känner maskinernas vibrationer. Jag känner hur skeppet slukar sanden under oss för att sedan spotta ut den bakom oss. Hur man har lyckats bygga en så stor, så snabb och så själlös maskin som denna är ett mysterium. Solen går ned.

*

Jag vaknar i mitt rum - det skulle vara konstigt att vakna någon annanstans. Vad som faktiskt är konstigt är att rummet känns mindre, och när jag försöker ta mig ett glas vatten, kommer inget ur kranen. Jag låter inte detta störa mig, utan beger mig så fort som möjligt till däck 8. På vägen dit märker jag att jag är hungrig - jag har ju inte ätit sedan jag steg på igår! Som tur är, finns det mycket att välja mellan. På Planet Hamburgare gör de reklam för "Bakfylledödaren" och "Abstinensförtryckaren". Jag beställer en bakfylledödare för 49:99 kronor, suckar, och beställer ett glas vatten för lika mycket till. Det är väldigt glesbefolkat så här tidigt på dagen, men medan jag väntar på maten, lägger jag märke till att en figur, som jag tror är en kvinna, står lutad mot kanten av snabbmatsrestaurangen. En cigarr syns under hennes luva. Hon vänder sig mot mig. Innan jag hinner hälsa, levereras min mat via ett transportband. Kvinnan håller blicken åt mitt håll medan jag tar upp min bricka. Min mage kurrar. Hon tar ett bloss.

— Beställ mer, säger hon, och gestikulerar mot min bricka.

— Varför då?

— Den gillar inte när man underäter. Hon nickar mot något bakom mig.

Jag vänder mig om, men ser inget speciellt. Jag frågar vad hon menar, men när jag vänder mig tillbaka är hon borta.

Jag äter.

Det tog lite tid, men nu börjar jag äntligen närma mig bänken igen, eller i alla fall platsen där bänken förut var. Nu är bänken borta och utsikten skymd av en rostig, ful, sotig och onödig metallvägg. Bultarna som håller fast den ser ut som om de alltid varit där, och väggens förvittring passar perfekt med väggarna bredvid. Ändå är detta exakt samma plats som igår. Osäker på vad jag ska göra nu, ber jag. Jag ber till de där uppe, till de som kanske har en aning. De svarar inte

*

En mager man sitter på andra sidan av korridoren på däck 10. Han bär en röd höfuðengill, och visar på så sätt sin religiösa bakgrund. Hans slutna ögon störs varken av skeppets dån eller lampans oregelbundna blinkande. Jag undrar vad han tänker på, vem han tänker på eller om han tänker på något alls. Min religion är inte traditionellt förknippad med meditation, men, i takt med globaliseringstiden, infördes mer utländska drag efter behov. Det var länge sedan nu, men än känns det nytt.

Den gillar inte när man underäter

Plötsligt rycker mannen till. Först tror jag det är en mygga som irriterar honom, men ingen syns till. Han rycker till igen. En droppe svett rinner nedför hans panna, men han vägrar avbryta sin meditation. På mindre än en sekund mosas mannen av att taket ramlar in. Han hinner inget mer än att öppna ögonen. Det sista jag ser av honom är en tår från hans vidöppna ögon. Jag kollar runt. Ingen syns till. Skrothögen är alldeles för tung för att rubba, och tillräckligt stor för att dölja mannen helt och hållet.

Jag springer.

Jag springer som en galning och ropar så högt jag kan. De flesta låtsas som om jag inte finns, vissa behöver inte låtsas utan märker mig inte alls och resten förstår inte mitt språk. Det spelar ingen roll, eftersom det finns skyltar till en nödhjälpsstation.

— Den gillar inte när man ber, säger någon.

Innan jag försvinner iväg mot nödhjälpsstationen, ser jag att det är samma kvinna som stod utanför snabbmatsrestaurangen tidigare idag. Hon står där med sin cigarr, helt lugn.

Adrenalinet ser till att jag inte känner någon smärta alls medan jag följer skyltarna, fortfarande i full fart. Till slut når jag en återvändsgränd, med ett första hjälpen-kit och en brandsläckare - inte den hjälpen jag hade hoppats på. Jag sätter mig ned medan smärtan från chocken och springturen börjar verka. Jag tänker på den magra mannen. Jag undrar om han var rädd för döden. Inte för att han visste att den var nära, utan för att han visste att den fanns. Jag vill be, vill låta någon annan lyfta mig och visa vägen, vill släppa taget.

Den gillar inte när man ber.

*

Musiken är nästan tystare i själva nattklubben. De sjunger något om mat från kosmos och om någon gammal tysk bil, som tydligen får alla att dansa. För mig spelar det ingen roll, så länge det är högljutt. Framför mig står åtta tomma glas - vattnet var det dyraste. Inte alla gör det, men jag kommer ihåg en tid då riktiga band brukade spela, istället för en tv-skärm och några högtalare, som bara spelar de populäraste låtarna från en bättre tid.

Skärmarna utanför Planet Hamburgare gör numera reklam för "Ett-glas-till-maten-kombon" och "Kvällsförlängaren". Jag beställer två ett-glas-till-maten-kombos och lutar mig mot väggen medan maskinerna bakom skärmen går igång.

Den gillar inte när man underäter

Jag hoppar till lite när jag lägger märke till henne. Samma kvinna, i luva och rökandes på en cigarr, står lutad mot kanten av snabbmatsrestaurangen, samma plats som förra gången, samma lugna, kalla bloss.

— Här igen? Hennes röst är mjukare än förut.

— Du sa det själv: "Den gillar inte när man underäter." Min mat levereras via transportbandet

— Vem är den, tror du? Hon tar ett till bloss.

— Är du troende? frågar jag och sätter mig vid ett bord.

— En gång, ja. Hon kommer närmare.

— Jag tror den är slutet, Ragnarøk. Jag hade föreställt mig något monumentalt, en strid. Jag hade föreställt mig Níðhöggur och Hróðvitnir, inte det här. Det sades att broder skulle ställas mot broder, att samhället skulle kollapsa, men inte så här.

— Varför reser du? frågar hon.

Jag ställer mig upp. Innan jag går vänder jag blicken mot henne. Hon tar ett till bloss. Vi ser varandra i ögonen, båda lika bestämda, avslappnade och kalla. Sedan går jag.

*

Jag går mot nattklubben, men den här gången utan avsikt att dricka. På vägen hittar jag ett metallrör ståendes mot väggen, det tar jag med mig. Folk ger illamenande blickar när jag knuffar mig genom folkmassan, allt närmare musikens ursprung. Det tar några slag innan högtalarna går sönder. Allt blir tyst, ingen säger någonting. Det är inte förrän jag slår sönder tv-skärmen också, som de börjar springa. Jag är inte häpen när taket ramlar in, jag ler till och med. Den gillar inte när man slåss, och jag gillar inte den. Detta är Ragnarøk.